

NIEUWSBRIEF

Op de foto ontbreken: Amir, Farzad, Jamian, Jayson, Jorick, Maylo, Tobias, Willem

SEIZOENSAFSLUITING

Wat een prachtig seizoen hebben we samen beleefd! In januari begonnen we met een klein, enthousiast groepje van 8 minipupillen, en inmiddels zijn we uitgegroeid tot een vrolijke en fanatieke club van maar liefst 22 kinderen:

Alvaro, Amir, Dylan, Elena, Farzad, Jaëlla, Jamian, Jayson, Jax, Jesse, Job, Jorick, Judah, Kiki, Levi, Luuk, Maylo, Mees, Tijn, Tobias, Willem en Xemm. Iedereen heeft zich enorm ontwikkeld, nieuwe vriendjes gemaakt en natuurlijk heel veel lol gehad tijdens de trainingen.

In deze laatste nieuwsbrief van dit seizoen delen we een uitgebreid fotoverslag van de feestelijke seizoensafsluiting. En we doen een oproep voor een nieuwe trainer! Kortom: genoeg te lezen en te bekijken. Veel plezier!

● Kort langs de lijn.....

Pech voor Dylan.... hij brak onlangs zijn onderarm en werd een dag later geopereerd. Namens alle kinderen gaven we hem een kaartje en een doosje aardbeien. Van de club kreeg hij een mooie gymtas van Real Madrid. Het weerhield Dylan er overigens niet van om mee te doen met de seizoensafsluiting en de wedstrijd van het jaar!

Afgelopen weken mochten we opnieuw twee nieuwe gezichten verwelkomen: Maylo en Levi.

Maylo is een klasgenoot van Dylan. Hij hoorde van hem enthousiaste verhalen over de trainingen en besloot ook een kijkje te komen nemen. Sinds 14 mei traint hij fanatiek mee. Levi is een buurjongen van Job. Op de laatste zaterdagtraining voor de zomerstop deed hij voor het eerst mee. En net als Job is ook Levi meteen enthousiast. Wat een leuke aanwinst voor het team!

Welkom allebei! We zien jullie in het nieuwe seizoen graag weer terug op het veld.

Gezocht: trainer voor aanstormend JO8-team!!

Na de zomer breekt er een nieuw hoofdstuk aan voor een deel van onze mini's. We starten het seizoen nog met onze vertrouwde groep, maar ergens in de loop van het nieuwe seizoen maakt een aantal van hen de overstap naar de JO8. Deze kinderen zijn het afgelopen seizoen prachtig gegroeid, zowel sociaal als sportief. We willen hen blijven uitdagen op hun eigen niveau, terwijl de jongere mini's de ruimte krijgen om in hun tempo door te groeien.

Daarom zoeken we een trainer voor het nieuwe JO8-team, die samen met ons deze overgang wil vormgeven. Iemand die:

- vanaf de seizoensstart meedraait met de huidige groep;
- bij elke training de oudere kinderen even apart oefeningen aanbiedt op hun niveau, als voorbereiding op de overstap naar JO-8;
- aandacht heeft voor plezier én ontwikkeling, zowel sociaal als voetbaltechnisch;
- met de kinderen toewerkt naar hun eerste échte wedstrijden in de competitie.

Het vraagt maar een paar uurtjes per week, maar je krijgt er onwijs veel voor terug: blijde koppies, waardering, (nog meer) clubgevoel en voetbalplezier. Lijkt dit je leuk of weet je iemand? Laat het ons weten! Samen zorgen we voor een soepele, fijne overstap en een vliegende start van de JO8. Meer informatie op de website:

<https://wzcwapenveld.nl/staf-mini-zoekt-versterking/>

Seizoensafsluiting 21 mei 2025: spel, plezier en spektakel!

Op woensdag 21 mei hadden we een prachtige seizoensafsluiting vol spelletjes, gezelligheid en sportieve strijd. Hierbij een uitgebreid fotoverslag, met dank aan Gradus Dijkman voor een aantal mooie foto's! Meer foto's en filmpjes op de Facebookpagina van WZC Wapenveld en op Instagram: wzc_wapenveld_minipups

De middag begon met een vrolijke spelletjesronde, waarbij vooral de hoedjesdans (een leuke variant op stoelendans) voor veel hilariteit zorgde. De kinderen streden fanatiek om het laatste hoedje en ook een ronde met ouders mocht natuurlijk niet ontbreken. Jong en oud deden mee: van de jongste van 4 jaar tot de oudste deelnemer van 89: Jan, de vader van Erica. Leeftijd speelde geen enkele rol, het ging om samen lachen, bewegen en schik hebben!

We vervolgden met een reeks klassiekers: zaklopen, eierlopen, een werp spelletje, een grote toren van Pisa (die uiteindelijk ook een ingewikkelde puzzel bleek te zijn), blikjes gooien. Bij de spelletjes werd er vol overgave meegedaan door alle "hulpouders" van die middag.

Zeer geliefd bij de kinderen: touwtrekken. Fanatieke strijd tussen kinderen en ouders... Wat een energie, enthousiasme en vooral: wat een lol!

Na alle inspanning was het tijd voor een welverdiende pauze. Frans Stijf had speciaal voor deze gelegenheid de keuken geopend en trakteerde ons op heerlijke verse friet met een glaasje ranja erbij.

En dan ineens hangt het in de lucht: wedstrijdspanning. Je ziet het aan alles. Kinderen die normaal al geen moment stilzitten, bewegen nu nóg meer. Er werd gelachen, geroezemoesd, druk heen en weer gelopen. Sommigen praatten aan één stuk door, anderen giechelden om niets. En weer anderen werden stilletjes. Zenuwachtig, maar ook vol verwachting.

We gingen richting de kleedkamers om ons wedstrijdtenue aan te doen. Af en toe een grapje, een schouderklopje, een kort gilletje. Iedereen voelde: dit is niet zomaar een wedstrijd.

Vervolgens met z'n allen het veld op voor de warming-up. De spanning maakte plaats voor beweging: er werd gelopen, gedribbeld, gelachen. De eerste ballen vlogen richting doel en de focus begon zichtbaar te worden. Samen zetten we alles klaar voor de wedstrijd: pionnen, doeltjes, iedereen hielp mee. Shirtjes recht, haren strak gekamd, veters nog even goed gestrikt. Alles moest kloppen. Er hing een bijzondere rust in de lucht. De voorbereiding was gedaan. We waren er klaar voor. Klaar voor de wedstrijd van het jaar.

Ondertussen was ook de scheidsrechter gearriveerd op het sportpark. Niemand minder dan onze eigen mascotte de Paddûh (het trotse symbool van WZC en de geuzennaam die we als club met een knipoog dragen) maakte zijn opwachting. De Paddûh deed een inspectierondje, controleerde het veld, de doelen en de materialen. Alles paraat: fluitje, gele kaart, rode kaart. Al hoopte de scheids die laatste twee vandaag niet nodig te hebben.

De scheidsrechter bracht voorafgaand aan de wedstrijd nog even een bezoekje in de kleedkamer: de kinderen begroetten de Paddûh met luid gejuich en gegiechel. Sommigen deelden high fives uit, anderen keken een tikkeltje achterdochtig naar die grote, mysterieuze mascotte met fluitje.

Daarna werd het even iets serieuzer. De kinderen namen plaats op de banken, de trainers voor het whiteboard. De wedstrijd tactiek werd besproken, de opstelling doorgenomen, posities nog een keer uitgelegd. Wie gaat waar lopen? Wie pakt wie op? En vooral: wie blijft er een beetje achter en wie stormt als eerste naar voren?

De trainers hadden zich de dagen ervoor flink beraad over de juiste formatie. Gaan we vol op de aanval met een gewaagde 0-0-16 Tiki-Taka-formatie? Of toch wat behoudender met een klassieke 16-0-0 Catenaccio-opstelling? Lastige keuzes... De meningen waren verdeeld, maar uiteindelijk werd er een knoop doorgesneden. Iedereen kreeg een duidelijke rol, in theorie dan.

De spanning was voelbaar. Stilte in de kleedkamer, een uniek moment. Koppies stonden strak, sommigen met een diepe frons, anderen met een serieuze blik richting het whiteboard. Geen gegiechel meer nu. Dit was serieus werk. Je voelde aan alles: ze waren er klaar voor, nu gaat het erom! De wedstrijd van het jaar stond op het punt van beginnen en ze waren vastbesloten om alles te geven.

Om kwart over zes galmde de Champions League-hymne over het sportpark, met dank aan Dick Nieuwenhuis die zijn afspeelknop op precies het juiste moment indrukte.

En daar kwamen ze dan: onze jonge sterren, het hoofdveld op. Stap voor stap, strak in tenue, sommigen stoer, anderen met een verlegen glimlach, maar allemaal zichtbaar onder de indruk. Onder luid applaus en gejuich van het publiek werden ze onthaald alsof ze zojuist uit de spelersbus van een topclub stapten.

Langs de lijn stond het rijen dik: ouders, opa's, oma's, broertjes, zusjes, ooms, tantes, buumannen en buurvrouwen; niemand wilde deze legendarische wedstrijd missen. Wat geweldig om te zien hoeveel mensen waren gekomen om onze minihelden aan te moedigen.

En dan "Team Ouders": een tegenstander van formaat. Op de foto staan ze daar: gretig, zelfverzekerd, misschien zelfs een tikkeltje overmoedig, in volle formatie op het veld. Sommigen in trainingspak, anderen casual chic, hier en daar een zonnebril op het hoofd, maar allemaal klaar om het op te nemen tegen de jonge garde. Sommigen met een serieuze blik alsof ze aan het begin stonden van een WK-finale met Messi of Ronaldo als directe tegenstander, anderen relaxed, tikkie nonchalant en met een brede glimlach. Veters vastgestrikt en vol goede moed. Klaar om te laten zien dat ervaring het wint van jeugdig enthousiasme. Of toch niet?

De Paddûh floot voor het begin van de wedstrijd. Wat volgde was een fanatieke, maar gelukkig doorgaans sportieve strijd om de winst.

Een aantal ouders greep deze kans met beide handen aan om zich nog even in de kijker te spelen. Je weet tenslotte maar nooit wie er langs de lijn staat....misschien liep er wel een scout tussen de opa's. En eerlijk is eerlijk: sommigen lieten zien dat ze het spelletje (nog steeds) in de benen hebben. Een plekje in de selectie? Niet ondenkbaar.

Voor anderen gold: wellicht ambitie genoeg, maar de uitvoering wat roestig. Gelukkig is er goed nieuws voor deze spelers met grote dromen en bescheiden balgevoel. Vanaf 4 september start WZC met een trainingsavond voor veteranen vanaf 42,5 jaar. Nou ja, iets jonger mag ook. Elke donderdagavond, sportief én gezellig, ook volop aandacht voor de 3e helft. Meedoen is belangrijker dan winnen, meer pinten dan punten, dat werk. Meer info vind je op de website van WZC en social media.

Rust.... tijd voor een peptalk...

Beetje bedrukte gezichtjes in de rust, gaat het nog lukken? De trainers spraken bemoedigende woorden: "Jongens, we kunnen nog winnen. We gaan spelen zoals we dat het hele seizoen hebben gedaan: samen, alles in de strijd en nooit opgeven!" Nog één keer -zoals volwassenen dat nou eenmaal graag zeggen- met de neuzen dezelfde kant op. Voor de zekerheid werd nog even letterlijk de goede kant op gewezen.

En strijden, dat deden ze. In een zinderende tweede helft knokten de kinderen zich terug in de wedstrijd. Met passie, inzet en vooral veel plezier. En toen, in de slotminuten, gebeurde het. De bal werd voorgegeven, het publiek hield de adem in... en ja hoor, daar was 'ie: de winnende treffer. 8 tegen 7!! De scheids floot af. Een staande ovatie volgde. Spelers vlogen elkaar in de armen, er werd gejuicht, gelachen en zelfs een klein overwinningsdansje uitgevoerd. Vreugdetranen bij de trainers. Een dag om niet te vergeten. Een wedstrijd waar alles in zat.

Wat. Een. Avond.

Na het laatste fluitsignaal klonk er een daverend applaus. Niet alleen voor de spelers, maar ook voor het publiek. Want wat hebben jullie luid aangemoedigd, meegeschreeuwd en meegeleefd aan de zijlijn.

Dank jullie wel, publiek! Voor jullie aanwezigheid, enthousiasme en support. Jullie maakten deze wedstrijd tot een écht spektakel. Het was fantastisch om te zien hoeveel mensen er waren gekomen om samen te genieten van dit prachtige slotstuk van het seizoen.

En de overwinning? Die smaakte zoet.

Net als het zakje snoep dat de kinderen na afloop mochten ophalen bij Frans. Met rode wangen, bezwete haren en een grote glimlach trokken ze nog één keer richting de kantine. Want winnen is mooi, maar een zakje snoep na afloop... dat is pure topsportbeloning.

Oh ja, Maylo en Farzad deden wel mee aan de wedstrijd, maar ontbreken op deze foto!

De kinderen wachtte na afloop nog één verrassing. Een blijvende herinnering aan een prachtig seizoen: een prachtige actiefoto, vakkundig vastgelegd door vakfotograaf Henri van der Beek. Daarbij kregen ze een kaartje met een persoonlijk woord van beide trainers. En natuurlijk mocht een medaille niet ontbreken!

Na afloop werden de trainers in het zonnetje gezet met een prachtig cadeau van de ouders en kinderen. Een flink gevulde mand met allerlei lekkers en een dinerbon!

Een bijzonder, hartverwarmend moment. Om stil van te worden..... Heel, heel erg bedankt. Voor dit cadeau, voor jullie inzet en gezelligheid het hele seizoen door. Wat een mooie groep, wat een club! We gaan er nog lang van nagenieten. ❤️

Tot slot nog een pareltje uit de categorie “kinderlogica op z'n best.” Bij thuiskomst kreeg Xemm de vraag van zijn moeder: “Waar wonen de trainers eigenlijk?”. Waarop Xemm, zonder blikken of blozen, antwoordde: “In de kantine. Bij de voetbal. En dat is makkelijk, want dan kunnen ze altijd chips eten.”

Zeg nou zelf: leuker dan dit wordt het toch niet? Dus... mocht je nog twifelen om volgend jaar trainer te worden? Dan ben je nu toch om? Ervaring is fijn, enthousiasme belangrijker en.... de kans op chips altijd aanwezig.

Dank aan iedereen die heeft geholpen bij deze seizoensafsluiting:

Dick Nieuwenhuis voor de muzikale omlijsting, Frans Stijf voor het bemannen van de keuken, Gradus Dijkman voor de foto's van de spelletjesmiddag, Henri van der Beek voor de persoonlijke foto's, de ouders Marcel, Eline, Linda en Berry voor hun hulp en onze echte Paddûh Tineke voor het streng, maar rechtvaardig leiden van deze legendarische pot voetbal. Jullie hebben deze kinderen een onvergetelijke dag bezorgd. Bedankt!

En natuurlijk dank aan de hoofdrolspelers zelf!

Wat een fantastische groep zijn jullie. Elk van jullie met een eigen karakter, eigen aanpak, eigen talent. De één altijd vol energie en enthousiasme, de ander rustig en bedachtzaam. Sommigen nemen het voortouw, anderen zorgen juist voor de sfeer of het overzicht. De één is dol op de bal, de ander op het team. Maar samen vormen jullie iets bijzonders. Jullie vinden elkaar in het spel, in het samenwerken, in het plezier, het sportieve, en vooral: in het oog hebben voor elkaar. Begrip tonen, lachen, elkaar helpen op moeilijke momenten, sorry zeggen als dat soms nodig is en daarna weer doorgaan: dat maakt jullie tot een geweldige groep. Zoals Johan Cruyff het al zei: “Alleen kun je niks, je moet het samen doen.” En dat is precies wat jullie dit seizoen hebben laten zien!

En eerlijk is eerlijk... soms vragen wij ons af: wie leert hier nou eigenlijk van wie? Want terwijl wij jullie proberen te begeleiden op het veld, laten jullie ons zien hoe simpel en mooi het eigenlijk kan zijn. Hoe vanzelfsprekend het is om samen te spelen, elkaar te helpen, ruimte te geven, fouten te mogen maken en gewoon weer door te gaan. Daar zouden wij als volwassenen nog best eens iets van kunnen opsteken.

We zijn trots op jullie en kijken nu al uit naar het volgende seizoen!